

Det forekommer mig vanskeligt at komme ind paa alle disse Fortolkningsspørgsmaal af saadanne Bestemmelser; men jeg troster mig til at tro, at det er fuldkommen korrekt stillet og fuldkommen i Overensstemmelse med, hvad den gjældende Lovgivning bestemmer, og jeg skal endvidere i Forbindelse dermed gjøre den almindelige Bemærkning, at det jo ikke er Forslagsstillerne, der egentlig ville noget Nyt, navnlig ved at udstemme § 5; men de ville kun hævde den Ret, som Forligsmæglerne i henved et Aarhundrede have havt til efter eget Lykke og efter bedste Skjøn at udsætte en Sag henholdsvis 8 eller 14 Dage, naar de finde, at Saadant er tjenligt. Jeg har aldrig hørt, at der har været Anledning for Noget til at gjøre Grindring imod, at en saadan Udsættelse har fundet Sted, thi den har været brugt med Skjønsmhed og kan ogsaa ventes brugt med Skjønsmhed, og at der nu pludselig skulde være opstaaet dette — jeg gjentager det — Hastværk for at faae dette Stadium gennemløbet med Hensyn til Forligsmægling, forekommer der mig ikke at være mindste Grund til. Naar jeg ikke har indbegaaet den ærede Ordførers Bemærkninger i Betænkningen videre, end jeg har gjort, angaaende Sagsførernes Ret til at møde, saa er det, dels fordi Besvarelsen af disse Bemærkninger allerede ligger i, hvad jeg tidligere har anført, dels fordi der er en stor Del deri, som jeg blot kan indbegaa ved at modsigte det som høist urigtigt. Jeg skal endelig bemærke, at jeg ikke ser nogenformelig Hindring for, at Kvinder møde personlig ved Forligskommissionen. Jeg har efter min Erfaring fundet, at Kvinder baade forsvare sig og angribe meget godt, og at, naar jeg havde en vigtig Sag, som jeg vilde have godt forsvaret, vilde det være et Spørgsmaal, om jeg ikke meget hellere vilde sende en Kvinde end en Sagsfører op i Forligskommissionen.

Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning.

Formanden: Ja, hvis det kun er for en ganske kort Bemærkning, ellers vil det være bedre at udsætte det.

Ordføreren: Ja, det er kun en ganske kort Bemærkning.

Den ærede Taler yttrede, at hans nye Forslag, § 00 var en meget tro Gjengivelse af den gjældende Ret, nemlig Forordningen af 30te October 1798. Det er muligt, at en Del deraf er udskrevet af denne Forordning; men den ærede Taler har overset, at Forordningen af 30te October 1798 kun handler om de Personer, som lade møde ved Fuldmægtig, men ingenlunde om dem, som udeblive; dem har den ærede Taler faaet med, og deraf stammer hele Konfusionen.

Klar: Det er efter min Overbevisning et, særdeles vigtigt Spørgsmaal, der her foreligger til Afgjørelse i Thinget. Jeg for min Del har havt megen Vanskelighed med at komme til et endeligt Resultat. Jeg har gennemgaaet de Bemærkninger, der ere fremkomne fra de forskjellige Sider, og kan tiltræde nogle af dem, medens jeg maa modsigte andre; men saa meget klar mig klar, at de, der frygte for at svække Forligsinstitutionens Betydning, for i ringeste Maade at bidrage til, at den bærer mindre velsignelsesrige Frugter, end den har baaret hidtil, maa være ængstelige ved at høre det Forbud, som for Tiden bestaar mod, at Sagsførere møde i Forligskommissionen for Parter, der ere forhindrede fra selv at give Møde. Jeg skal selvfølgelig holde mig den ærede Formands Anordning efterrettelig og ikke komme ind paa mere almindelige Betragtninger; men saa meget turde det dog være mig tilladt at fremhæve, at, naar jeg betegner vore Forligskommissioner som en velsignelsesrig Institution, er det støttet paa egen Erfaring og paa Statistikkens Meddelelser. Jeg skal i sidstnævnte Henseende indskænke mig til de 2 Aar, som Udvalgets Flertal har benyttet i sin Betænkning, nemlig 1871 og 72, og kan deraf referere, at der i de 2 Aar har været forebragt for Forligskommissionerne, det ene Aar over 31,000 og det andet Aar over 25,000 Sager. Af disse henholdsvis ca. 31,000 og ca. 25,000 Sager ere ca. 4,000 og ca. 3,800 komne for Retten, det vil sige, at for Retten er der kommet ca. 14 pCt. i hvert af de to Aar, og at de øvrige 86 pCt. ere sunkne hen. Det er, mine Herrer! store Resultater. De 86 pCt. ere ganske vist ikke alle afgjorte af Forligskommissionerne. For disse er der forligt eller hævet omtrent de to Trediedele hvert Aar, nemlig 21—22,000 og 16—17,000, men hvad der saa af den sidste Trediedel gaar ud over de Tal, jeg nævnte, betragter jeg ogsaa for en væsentlig Del at være forligt som Følge af, hvad der er foregaaet for Forligskommissionerne. Jeg veed vel, at Udvalgets Flertal er af en anden Mening — jeg antager det i alt Fald, da det har anført i Betænkningens 3die Spalte, at det er givet, at mange Sager, efter at være henviste fra Forligskommissionerne, finde deres Afgjørelse paa Sagsførernes Kontorer. Ganste vist kunne Sagsførerne ikke sjældent søge og vel ogsaa opnaa at faae Forlig tilveiebragt, især naar de have en Tjællelse af, at deres Klienters Sager ikke ere stærke; men efter min Overbevisning er de 5—6,000 Sager, som der ikke gjøres Rede for i Statistiken, for den overveiende Del gaaede ud af Verden andesteds end paa Sagsførernes Kontorer; de gaa ud, naar Bonden kommer tilbage til Kvartret; de gaa ud hos gode Benner, som søge at fortsætte det gode Værk, der er begyndt paa for Forligskommissionen. Dervedfor saadanne Resultater som de, jeg har fremstillet, er jeg særdeles ængstelig for at stemme